

І ХОЧ ПІД ФОТО НЕ ПІДПИСАНО НІЧОГО

Дитинство нелегким було в шестидесяті,
І так зійшлося – воно дісталось саме нам,
При каганцях сиділи у холодних хатах,
Раділи лиш в свята домашнім пирогам.

У ті роки горобина була рясною,
А по прикметам, що на лютий це мороз,
І справді, аж ”тріщав” він сніжною зимою,
Завжди підтверджував народний цим прогноз.

Горобина не їстівна, зате магічна,
Її клювали і синички й горобці,
Отак від голоду рятуючись щорічно,
Хоч ми й підносили їм крихти на руці.

Розчулило твоє з горобиною фото,
Яскраво пригадалися шкільні роки
Як найцінніше, що було серед марноти,
Як найважливіші у книзі сторінки.

А мальви ці, мабуть, знімала біля дому,
Де вечорами по доріжці ходиш цій,
Не був я там, тому місця і не знайомі,
А мальви, як в селі вкривають травостій.

Не тільки в ті часи, як ми були малими,

Вони й сьогодні по країні розцвіли,
Націлені у небо стрілами стрімкими
Ростуть, щоб знову наші душі звеселить.

З Чернігівщини їжачка мені прислали,
Садок з крапивою для нього наче ліс!
Підняв, коли плоди потроху опадали,
На голки спритник спіле яблучко й поніс.

І хоч під фото й не написано нічого,
Та все, що ти передала, я зрозумів,
Бо ця ж з дитинства нашого веде дорога,
Тоді скупа краса нам чулась і без слів.

27-29.07.2022 р.

Дата написання вірша: 2022-07-29